

Sygn. akt: III AUa 1116/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **W. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 1637/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1116/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie W. W. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 23 stycznia 2012 roku, którą to decyzją organ przyznał W. W. (1) emeryturę od 1 listopada 2011 r., przyjmując jako podstawę wymiaru świadczenia podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury.

Wydając przedmiotowy wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę orzekania następujące ustalenia faktyczne .

Decyzją z dnia 28 marca 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 29 stycznia 2008 roku wydany w sprawie VIII U 1324/07 przyznał W. W. (1) prawo do emerytury w obniżonym wieku poczynając od 12 czerwca 2006 roku . Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1996 roku do 31 grudnia 2005 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 94,60%. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto kwotę bazową w wysokości 1977,20 złotych oraz , 36 lat i 8 miesięcy okresów składkowych (440 miesięcy) i 4 lata, 9 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym (57 miesięcy). Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS plus zwiększenie z tytułu 57-miesięcznego okresu opłacania składek na ubezpieczenie rolne. Wypłata świadczenia została zawieszona w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

Wnioskodawca od 17 marca 1997 r. kontynuował zatrudnienie w MPK Spółka zo.o.

Dnia 31 lipca 2008 r. W. W. (1) złożył w organie rentowym świadectwo pracy z (...) Spółka z o.o., stwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z końcem lipca 2008 roku.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył wysokość emerytury wnioskodawcy i wznowił jej wypłatę. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia w myśl art. 15 ustawy emerytalnej przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego z kolejnych 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1998-2007 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o przyznanie emerytury, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 106,48% oraz kwotą bazową obowiązującą w dniu przeliczenia, tj. 2.275,37 zł, zgodnie z art. 110 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podstawa wymiaru wyniosła 2.422,81 zł. Skorygowano jednocześnie nieprawidłowości w ustaleniu stażu pracy, przyjmując 38 lat i 6 miesięcy okresów składkowych, 3 miesiące okresów nieskładkowych oraz 4 lata i 9 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS plus zwiększenie z tytułu 57-miesięcznego okresu opłacania składek na ubezpieczenie rolne (19 kwartałów). Wypłata świadczenia została wznowiona od 1 sierpnia 2008 r.

Powyższą decyzję wnioskodawca zaskarżył podnosząc argumenty dotyczące nieprawidłowego wyliczenia stażu ubezpieczenia oraz wysokości emerytury.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 13 marca 2009 r. w sprawie VIII U 3151/08 oddalił odwołanie. Wniesiona apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 stycznia 2010 roku w sprawie III AUa 794/09.

Następnie wnioskodawca od 18 sierpnia 2008 r. podjął pracę na podstawie umowy zlecenie i pracował do 30 września 2010 r.

Kolejnymi decyzjami z dnia 13 marca 2009 r., z dnia 15 marca 2010 r., z dnia 1 marca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonywał waloryzacji świadczenia, od dnia 1 marca 2009 r. wskaźnikiem waloryzacji 106,10%, od dnia 1 marca 2010 r. - 104,62 %, od dnia 1 marca 2011 r. - 103,10%.

Decyzjami z dnia 6 sierpnia 2009 r., z dnia 12 kwietnia 2010 r., 29 listopada 2010 r. i z dnia 25 lutego 2011 r. organ rentowy dokonał przeliczenia świadczenia doliczając każdorazowo do okresu stażu zatrudnienie na podstawie umowy zlecenie od 13 sierpnia 2008 r. do 30 września 2010 r. co pozostało bez wpływu na wysokość świadczenia. Organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru nadal przyjmował wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2007 r. oraz podstawę wymiaru obliczoną w oparciu o dotychczasowy wskaźnik wysokości wymiaru 106,48% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu przeliczenia 1 sierpnia 2008 r., tj. 2.275,37 zł. Ostatecznie organ rentowy przyjął staż pracy wnioskodawcy w wymiarze 40 lat i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesięcy okresów nieskładkowych, zwiększając wysokość emerytury z powodu uwzględnienia z tytułu opłacania przez 57 miesięcy składek na ubezpieczenie rolne.

Od decyzji przeliczającej z dnia 25 lutego 2011 r. W. W. (1) złożył odwołanie podnosząc, że jego miesięczna kwota wyliczona z 10 lat wynosiła 6,48% powyżej 100% przypadającej miesięcznie w każdym roku w stosunku do obowiązującej kwoty bazowej, zatem jego świadczenie powinno być wyższe o wskaźnik 6,48% kwoty bazowej. Odnośnie dodatku za odprowadzone składki z tytułu ubezpieczenia rolnego przez okres 57 miesięcy, zdaniem wnioskodawcy okres ten powinien być doliczony do miesięcy składkowych ZUS, albo emerytura minimalna KRUS powinna podzielona zostać przez ilość miesięcy uprawniających do emerytury i pomnożona przez ilość miesięcy składkowych.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2011 r. w sprawie VIII U 591/11 Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy. Jego apelacja od powyższego wyroku także została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 lutego 2012 r. w sprawie AUa 1303/11.

Decyzją z dnia 12 października 2011 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawcy za październik 2011 r. w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

W dniu 2 listopada 2011 r. wnioskodawca do protokołu złożył wniosek w przedmiocie wypłaty emerytury załączając świadectwo pracy z MPK Ł., poświadczające jego zatrudnienie w okresie od 17 marca 1997 r. do 31 lipca 2008 r. i rozwiązanie umowy o pracę w związku z przejściem na emeryturę.

Decyzją z dnia 8 listopada 2011 r. organ rentowy dokonał wznowienia wypłaty świadczenia dokonując wyrównania za okres od 1 października do 30 listopada 2011 r. i przeliczając świadczenie od 1 października 2011 r. Organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru nadal przyjmował wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2007 r. oraz podstawę wymiaru obliczoną w oparciu o dotychczasowy wskaźnik wysokości wymiaru 106,48% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu przeliczenia 1 sierpnia 2008 r., tj. 2.275,37 zł z uwzględnieniem waloryzacji od 1 marca 2011 r. - w kwocie 2.772,73 zł. Do stażu pracy wnioskodawcy uwzględniono 40 lat i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nie składkowych, zwiększając wysokość emerytury z powodu uwzględnienia z tytułu opłacania przez 57 miesięcy składek na ubezpieczenie rolne.

W dniu 28 listopada 2011 r. wnioskodawca złożył w organie rentowym pismo zatytułowane „zażalenie”, w którym wniósł o przeliczenie wysokości świadczenia w związku z przepracowaniem okresu 51 miesięcy od 12 czerwca 2006 r. do 30 września 2010 r. po przyznaniu emerytury w obniżonym wieku. Organ rentowy potraktował powyższe pismo jako wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego.

Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 23 stycznia 2012 r. wstrzymał wypłatę „wcześniejszej” emerytury w związku z przyznaniem emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego od dnia 1 listopada 2011 r. i tego samego dnia zaskarżoną decyzją przyznał wnioskodawcy od tej samej daty emeryturę na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wnioskodawca w dniu 13 kwietnia 2012 r. złożył odwołanie, w którym zarzucił zaskarżonej decyzji zaniżenie w znacznym stopniu wyliczenia kwoty emerytury w stosunku do średniej miesięcznej wyliczonej z 10 lat oraz brak wyliczenia dodatku za 57 miesięcy opłaconych składek emerytalno-rentowych w KRUS lub doliczenia 57 miesięcy do 488 miesięcy w ZUS, co dodatkowo stanowiłoby 545 miesięcy składkowych. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że przeliczenie emerytury po emeryturze powinno być dokonane po ukończeniu przez niego wieku emerytalnego, czyli po 12 czerwca 2011 r. W. W. (1) złożył zastrzeżenia, co do 24% części socjalnej. Zdaniem wnioskodawcy zastosowana kwota bazowa powinna być przeliczana corocznie od marca zgodnie z kwotą bazową obwieszczaną przez Prezesa GUS. Wskazał, że od 2011 roku kwota bazowa wynosiła już 2.822,66 zł, dlatego też 24% dodatek socjalny powinien być wyliczany każdorazowo z obowiązującej kwoty bazowej, w innym wypadku będzie się on zmniejszał. Nadto wnioskodawca zakwestionował sposób przeliczania okresu stażowego wywodząc, że mnożenie ilości miesięcy składkowy przez 1,3% za każdy przepracowany rok, jest niespójne z odprowadzaniem składek na ubezpieczenia emerytalno-rentowe w wysokości 19,52% od zarobku brutto.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy stwierdził, że spór w sprawie niniejszej ostatecznie nie dotyczył stanu faktycznego, a jedynie sprowadzał się do rozważań natury prawnej, bowiem W. W. (2) domagał się przyjęcia przy wyliczeniu emerytury nowej kwoty bazowej co rok, doliczenia do stażu pracy okresu opłacania składek na ubezpieczenia w KRUS i przyznania emerytury od 12 czerwca 2011 r.

Odnosząc się do żądań wnioskodawcy Sąd Okręgowy, wskazując na treść art. 15 art. 21 ust. 1 art. 27 oraz art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wywiódł, że brak jest podstaw prawnych do zastosowania, tak jak żądał wnioskodawca, do obliczania wysokości emerytury przy uwzględnieniu każdorocznej wysokości kwoty bazowej ogłaszanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. To samo dotyczy zastosowanych wskaźników podstawy wymiaru emerytury znajdujących zastosowanie na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy w stosunku do okresów składkowych wymiarze 1,3, a w stosunku do okresów nieskładkowych w wymiarze 0,7%.

Sąd wskazał, że powołane wyżej przepisy wyraźnie wskazują, że przy obliczaniu emerytury - której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawniej emerytury stosuje się kwotę bazową ostatnio (czyli pierwotnie) przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury. Natomiast aktualną kwotę bazową przyjmuje się tylko wtedy, gdy zainteresowany - po nabyciu uprawnień do świadczeń (tj. renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury), których podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury - podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowym, co zostało ocenione przez TK w wyroku z dnia 24 kwietnia 2006 r., P 9/05 (OTK-A 2006, nr 4, poz. 46) jako zgodne z konstytucyjnymi zasadami równości i sprawiedliwości społecznej.

Ponadto wskazując na orzecznictwo Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy wyjaśnił, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych osobie mającej ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 tej ustawy – wyrok SN z dnia 10 września 2009 r. I UZP 6/09). Oznacza to, że uwzględnienie nowej kwoty bazowej nie dotyczy części stażowej emerytury.

W związku z tym w ocenie Sadu pierwszej instancji organ rentowy prawidłowo wskazał, że kwotę bazową w 2008 r. została ustalona na podstawie Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i wyniosła 2.275,37 zł, natomiast w 2011 r. - 2.822,66 zł. Prawidłowo także w myśl art. 53 ust 1 i art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy przyjęto podstawę wymiaru emerytury „wcześniejszej” ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 106,48% oraz kwotę bazową obowiązującą w dniu przeliczenia, tj. 2.275,37 zł. Do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy uwzględniono 40 lat i 8 miesięcy okresów składkowych (488 miesięcy) oraz 3 miesięcy okresów nieskładkowych, a w składniku emerytury wynoszącym 24% uwzględniono kwotę bazową obowiązującą w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę, tj. 2.822,66 zł. Składnik emerytury wynoszący 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu 1 listopada 2011 r. wyniósł zatem 677,44 zł.

Z kolei wysokość emerytury wnioskodawcy uzależniona od części stażowej na dzień 1 listopada 2011 r. została obliczona przez pomnożenie podstawy wymiaru świadczenia w kwocie 2.422,81 zł (przyjęty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 106,48% x kwota bazowa 2.275,37 zł) przez: iloczyn miesięcy przypadających na okres składkowy i wskaźnik 1,3% wynikający z ustawy podzielony przez dwanaście miesięcy oraz przez iloczyn miesięcy przypadających na okres nieskładkowy i wskaźnik 0,7% wynikający z ustawy podzielony przez dwanaście miesięcy. Suma uzyskanych kwot składa się na stażową część emerytury wnioskodawcy, która po waloryzacji od 1 marca 2011 roku wyniosła 1.470,84 zł.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw prawnych do uwzględnienia do stażu pracy okresów opłacania składek na KRUS w ilości 57 miesięcy.

Powołując się na treść art. 10 ust. 1 i art. 56 ust.3-5 ustawy emerytalnej oraz orzecznictwo Sadu Najwyższego, Sad Okręgowy zważył, że W. W. (1) udokumentował staż okresów składkowych w wymiarze 40 lat i 8 miesięcy, natomiast okresów nieskładkowych w wymiarze 3 miesięcy, a zatem staż wystarczający do ustalenia prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego. W związku z tym okresy składkowe i nieskładkowe nie zostały uzupełnione okresami wymienionymi w art. 10 ustawy. Wnioskodawcy przysługuje natomiast zwiększenie emerytury z tytułu opłacania przez

57 miesięcy składek na ubezpieczenie społeczne rolników, które to zwiększenie organ rentowy uwzględnił, co nie jest kwestionowane w sprawie.

Sąd oddalił odwołanie W. W. (2) w zakresie ustalenia prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia pełnego wieku emerytalnego od dnia osiągnięcia tego wieku, tj. od 12 czerwca 2011 r. bowiem w myśl art. 129 ustawy decydujące znaczenie ma data złożenia wniosku. Z uwagi na złożenie wniosku w dniu 28 listopada 2011 roku, świadczenie to, przysługuje wnioskodawcy od 1 listopada 2011 r. tym bardziej, że sam skarżący przyznał, iż nie składał on wcześniej wniosku o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu wieku.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją wnioskodawca zarzucając ciągle zaniżenie wyliczeń emerytalnych w stosunku do postępującej inflacji przy zmniejszającej się wartości nabywczej pieniądza oraz przyznanie świadczenia w niegodziwej wysokości.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku i wzięcie pod uwagę 488 miesięcy składkowych oraz zaproponował własny sposób obliczenia wysokości przyznanego świadczenia.

Rozszerzając argumentację apelacji, na rozprawie apelacyjnej ubezpieczony podniósł, że jego koledzy, z którymi pracował w MPK mają wyższe świadczenia mimo, iż zarabiali takie same pieniądze, a do wyliczenia świadczenia przyjęto okresy pracy z tego samego zakładu pracy. Wywodził, iż podejrzewa, że składki odprowadzane z jego wynagrodzenia były naliczane nieprawidłowo, od nieprawidłowo ustalonego wynagrodzenia brutto, które wyniosło ok. 3500 złotych.

Poza tym według przyjętego przez wnioskodawcę własnego wyliczenia i rozumowania określonego w apelacji jak i na rozprawie apelacyjnej w dniu 13 czerwca 2012 roku, jego emerytura powinna być wyższa o ok. 500 złotych miesięcznie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Jak wynika z treści złożonej apelacji jak i stanowiska ubezpieczonego na rozprawie apelacyjnej, w sprawie nie było sporu co do okoliczności faktycznych. Apelacja nie podnosi żadnych zarzutów z zakresu prawa procesowego ograniczając się do przedstawiania postulatu co do sposobu naliczania wysokości emerytury, postulatu w żadnym zakresie nie odnoszącego się do treści obowiązujących regulacji prawnych.

Treść złożonej apelacji jednoznacznie również wskazuje, że w sporze pozostała wysokość emerytury przyznanej decyzją z dnia 23 stycznia 2012 roku, w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego, prawo do wypłaty której przyznane zostało od 1 listopada 2011 roku czyli od pierwszego dnia miesiąca w którym złożono wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Emerytura ta przyznana została ubezpieczonemu, który był już uprawniony do emerytury nabytej w obniżonym wieku a jej wysokość została ustalona z uwzględnieniem przepisu art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2009 r Nr 153 poz. 1227).

Jak to szczegółowo wyjaśnił sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach, wysokość rzeczony emerytur została wyliczona przy uwzględnieniu przepisów art. 21 ust. 2 pkt. 1, art. 53 ust. 4 i art. 56 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wysokość przyznanego świadczenia uwzględnia odpowiednie zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie rolne. Zastosowanie tego przepisu w przedmiotowym stanie faktycznym, zostało szczegółowo wyjaśnione przez sąd pierwszej instancji także w kontekście regulacji z art.10 tejże ustawy. Argumentacja sądu pierwszej instancji zasługuje na pełną aprobatę. Podobnie też szczegółowo sąd pierwszej instancji wyjaśnił kwestie przyjętej części socjalnej świadczenia (24%) przedstawiając prawidłową wykładnię przepisu o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazane elementy , pierwotnie podnoszone jako sporne , tak jak i data przyznania świadczenia wyjaśniana poprzez art.129 ustawy , obecnie w apelacji nie są już eksponowane . Obecnie apelujący skupia się na podstawie wymiaru świadczenia formułując żądanie innego sposobu naliczania świadczenia .

W związku z treścią tak sformułowanego zarzutu , przypomnieć należy , co wyraźnie akcentował sąd pierwszej instancji , że wysokość przyznanego świadczenia była ustalana w warunkach art. 21 ust. 1 pkt. 2 ustawy . Podstawa wymiaru przyznanej wcześniej emerytury w obniżonym wieku była przedmiotem uprzedniej kontroli , także sądowej . Poza sporem przy tym pozostaje również , że naliczając wysokość emerytury przyjęto wskazywany w apelacji okres składkowy wynoszący 488 miesięcy . Przeliczenie tego okresu wskaźnikiem 1,3% wynika wprost z treści obowiązującej regulacji prawnej - art.53 ust. 1 ustawy . W tym aspekcie przedstawiana w apelacji propozycja innego naliczania wysokości świadczenia , nie zawierająca żadnego jurydycznego uzasadnienia , nie poddaje się rzeczowej ocenie.

Odnosnie zarzutu niegodziwości przyznanego świadczenia wyrażającej się nienadążaniem wzrostu wysokości świadczenia za inflacją oraz zmniejszaniem się wartości nabywczej pieniądza , wskazać należy że ustawa o emeryturach i rentach z FUS realizuje prawo do zabezpieczenia społecznego określone w przepisie art.67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej . Ustawodawca realizując wskazane prawo w ramach przywołanej delegacji określił w ustawie warunki nabycia prawa do emerytury , sposób ustalania jej wysokości jak i zasady waloryzacji . Tych ostatnich dotyczy regulacja zawarta w przepisie art. 88 i następne ustawy o emeryturach i rentach z FUS . Przyjęta w ustawie waloryzacja oparta jest o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie roku kalendarzowego .

Powyższe , oceniane poprzez pryzmat argumentacji apelacji nie skutkuje powstaniem uzasadnionych wątpliwości co do zgodności przywołanych przepisów ustawy , mających zastosowanie w sprawie , ze wskazanym wzorcem konstytucyjnym .

Odnosnie podnoszonych na terminie rozprawy apelacyjnej hipotez co do możliwego nieprawidłowego określenia przez pracodawcę podstawy wymiaru składek z lat przyjętych do ustalenia podstawy wymiaru , poprzestać należy na wskazaniu , że wydany wyrok nie stoi na przeszkodzie wprowadzenia zmian w tym zakresie w odrębnym postępowaniu o ile zostaną spełnione przesłanki ustawowe (art. 114 , art. 111 ustawy) .

Mając powyższe na uwadze , nie podzielać zasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych i nie znajdując podstaw , które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku .